

mere end Politiet, og under Hensyn hertil vil Politiet være betænkeligt ved uden Nytte at erklære sig imod Jurisdiktionens Beboeres Ønsker og foretrække en neutral Holdning.

Af de 303 givne Bevillinger ere 81 københavnske. I disse Tilfælde har man forholdt sig

	for	neutral	mod
i Kommunalbestyrelsen	3	74	4
i Politiet	1	50	30

I de 222 provinsielle Bevillingstilfælde har man forholdt sig

	for	neutral	mod
i Kommunalbestyrelsen	199	21	2
i Politiet	133	83	6

Af de 81 københavnske Bevillinger har Politiet fraraadet de 30, men udenfor København, hvor Politiet staar i nærmere personlig Berøring med hver enkelt af Jurisdiktionens Beboere, har Politiet af 222 Bevillinger kun fraraadet 6.

Kommissionens Forslag gaar ud paa at lægge Bevillingsmyndigheden i Hænderne paa et Nævn med en af Indenrigsministeren udnævnt Formand og Medlemmer, der repræsenterer Rigsdagen og kommunale Interesser, hvilket Nævn man har kaldt Overbevillingsnævnet, blandt andet under Hensyn til den Virksomhed, man ifølge § 42 Nr. 2 har tiltænkt det.

Foruden den saaledes udviklede Ændring af § 21 foreslaar man en Forandring i 7de Stykke. Man finder det naturligt, at de ekstraordinære Bevillinger ikke udelukkes ved den fastsatte Antalsgrænse; men det har vist sig uheldigt, at disse Bevillinger heller ikke, naar de først er meddelte, skal tælles med, naar Spørgsmaalet er, om Antalsgrænsen er naaet.

§ 22.

Da Kommunalbestyrelserne ikke altid finder Anledning til at fastsætte særlige Vilkaar, og Bestyrelsen formentlig bør have frie Hænder her, har man ændret Paalæget til en Bemyndigelse, som kan benyttes, om det skønnes ønskeligt.

Forskellige Politimestre synes at forstaa § 22, 2det Stykke, derhen, at Kommunalbestyrelsen skal spørges, før hver enkelt Tilladelse gives. Dette vilde dog være administrativt utilraadeligt, bl. a. vilde det forsinke Afgørelserne. Det er derfor tydeliggjort, at der for Kommunalbestyrelsen kun er Tale om Fastsættelsen af almindelige Regler som Rettesnore for den Myndighed, der giver de enkelte Tilladelser.

§ 23

har faaet en mindre betydende Tilføjelse angaaende Fartøjer, foranlediget ved en Bemærkning fra Assens Bevillingsnævn, uden at man dog efter Nævnets Ønske har udstrakt den foreslaaede Tilføjelse til ogsaa at gælde stærke Drikke. (Oversigten S. 60). Polititilladelser til Udskænkning af stærke Drikke mener man ikke bør kunne gives, hvor Kommunen iøvrigt har frigjort sig for saadan Udskænkning. Derfor en Tilføjelse.

§ 24.

Begrebet »sluttet Bord«, hvor Beværtning allerede efter Næringsloven af 1857 var fri Næring, (Bev. L. § 1, 3die Stykke), havde i Tidens Løb ved ret tvungne Fortolkninger faaet forskellige kunstige Udvidelser, nemlig til at omfatte Beværtning i »Marketenderier« og i Foreninger (1ste ÆK. Bet. S. 100).

For Foreningers Vedkommende har allerede den nuværende Lov givet begrænsende Regler, forsaavidt stærke Drikke angaar (§ 24). Med Hensyn til Marketenderier er Tiden formentlig inde til at foretage en lignende Begrænsning.

Det maa vistnok erkendes, at Marketenderier paa Kaserner, ved større Fabrik-anlæg o. l. i Virkeligheden ikke kan kaldes egentlig »Beværtning ved sluttet Bord«, og kun fordi saadanne Serveringssteder ikke kan undværes, har Livets Krav fremtvunget en Fortolkning, der udvider Begrebet sluttet Bord til Marketenderier. Men Livet har ikke krævet, at stærke Drikke skulde følge med i denne udvidende Fortolkning, og dette er kun sket, fordi Beværtning og stærke Drikke paa den Tid, Fortolkningen dannede sig, var af Lovgivningen nøje forbundne. Før Bev. L. af 1912 var Retten til at drive Bevært-